

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Petry Weissové a Mgr. Martina Jakuba Bruse v právní věci žalobce: **P. G.**, zast. JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou, se sídlem Karlovo náměstí 287/18, Praha 2, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 6. 2023, č. j. MV-84835-5/SO-2023, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 10. 2023, č. j. 33 A 2/2023-46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 22. 6. 2023, č. j. MV-84835-5/SO-2023, změnila výrok rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 21. 3. 2023, č. j. OAM-41118-25/ZM-2022, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o vydání zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť se nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti, tak, že žádost se zamítá a zaměstnanecká karta se podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nevydává, neboť ve stanovené lhůtě nebyly předloženy doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti. Žalovaná tak učinila na základě toho, že žalobce nedoložil k žádosti doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území ve smyslu § 31 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 31 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, neboť doklad, který v řízení před správním orgánem I. stupně předložil, nebyl opatřen úředně ověřeným podpisem oprávněného uživatele bytové jednotky č. 616/241 na adrese U Červeného mlýna 616/14, Brno.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který ji rozsudkem ze dne 31. 10. 2023, č. j. 33 A 2/2023-46, zamítl jako nedůvodnou.

[3] Krajský soud neshledal rozhodnutí žalované nepřezkoumatelným, neboť žalovaná své závěry dostatečně odůvodnila. Z odůvodnění rozhodnutí je seznatelný skutkový stav, z něž žalovaná vycházela, jakož i úvahy, které ji vedly k daným závěrům. Text odůvodnění rozhodnutí žalované obsahuje výčet aplikovaných zákonných ustanovení, je prostý vnitřních rozporů, má náležitou strukturu a vypořádává se se všemi námitkami žalobce. Z odůvodnění je rovněž patrné, proč žalovaná rozhodla tak, jak je uvedeno ve výroku žalobou napadeného rozhodnutí, přičemž její právní závěry jsou racionální a logické.

[4] Jádrem sporu v projednávané věci spatřoval krajský soud v kvalitě a informační hodnotě výzvy k odstranění vad žádosti. Správní orgán I. stupně srozumitelně, určitě a konkrétně uvedl, jaké vady zjistil, a poučil žalobce, jakým způsobem a v jaké lhůtě má tyto vady odstranit, jakož i o procesních následcích v případě, že by tak neučinil. V bodě 3) výzvy správní orgán I. stupně uvedl, že je třeba doplnit doklad o zajištění ubytování ve smyslu § 31 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Krajský soud nepřisvědčil námitce, že z poučení nebylo zřetelné, že měl žalobce předložit úředně ověřenou kopii listiny (vidimace) nebo listinu s úředně ověřenými podpisy (legalizace). Požadavek úředně ověřeného podpisu totiž z výzvy jednoznačně vyplývá. Správní orgán I. stupně ve výzvě rovněž vymezil, v jakých situacích se úředně ověřený podpis na potvrzení o zajištění ubytování nevyžaduje. Při posouzení věci krajský soud zohlednil skutečnost, že žalobce pobývá na území České republiky od roku 2017, studoval na vysoké škole v českém jazyce a ve správním řízení nežádal o ustanovení tlumočníka; za těchto okolností lze předpokládat, že žalobce v nezbytném rozsahu porozuměl informacím obsaženým ve výzvě. Nadto byl žalobce o nutnosti úředně ověřeného podpisu na potvrzení o ubytování upozorněn při seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. O tom, že si byl žalobce vědom nedostatků předložené listiny, svědčí také fakt, že po seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí přislíbil doručení nové smlouvy o ubytování. Krajský soud přihlédl také k tomu, že žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, k jehož udělení musel v minulosti předmětný doklad doložit, a být tak obeznámen s jeho náležitostmi.

[5] K tvrzení žalobce, že k odvolání přiložil potvrzení vlastníků nemovitosti opatřené úředně ověřenými podpisy, krajský soud konstatoval, že k tomuto potvrzení nelze přihlížet s ohledem na zásadu koncentrace řízení zakotvenou v § 82 odst. 4 správního řádu. Tato zásada se typicky uplatňuje v řízeních zahájených na návrh, tedy i v případě žádosti žalobce.

[6] Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že žalovaná přičetla k tíži žalobce fakt, že se v odvolacím řízení nechal zastoupit advokátem, neboť nic takového ze spisového materiálu nevyplývá. Naopak žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí uvedla, že je právem žalobce zvolit si v řízení zástupce, který disponuje právnickým vzděláním. Ostatně žalobce nepředestřel žádné okolnosti, které by svědčily o pravdivosti jeho tvrzení.

[7] Žalobce také namítl, že správní orgány nedostatečně zhodnotily přiměřenost dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Této námitce krajský soud rovněž nepřisvědčil, neboť správní orgány mají povinnost danou otázkou posoudit pouze za předpokladu, že cizinec v řízení vznese

pokračování

konkrétní námitku svědčící o nepřiměřenosti zásahu rozhodnutí do sféry jeho soukromého a rodinného života, což žalobce neučinil.

[8] Proti uvedenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost.

[9] V ní a jejím doplnění stěžovatel nejprve předeslal, že již v žalobě uplatnil námitku, podle níž poučení správního orgánu obsažené ve výzvě ze dne 28. 6. 2022 bylo formulováno tak, že byl přesvědčen o správnosti svého postupu. Ačkoli výzva splňuje zákonné podmínky, v ní obsažené poučení je nepřehledné, formalistické a umožňuje dvojí výklad. Judikatura, na kterou krajský soud odkázal v souvislosti s touto otázkou, není podle stěžovatele přílehavá k nyní projednávané věci. Nadto výzva nekoresponduje s ustanovením § 31 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, respektive umožňuje jiný výklad tohoto ustanovení. Z jazykového výkladu bodu 3 písm. d) výzvy vyplývá, že potvrzení o zajištění ubytování nemusí být opatřeno úředně ověřeným podpisem, podepisuje-li jej oprávněný uživatel nemovitosti.

[10] Správní orgány i krajský soud podle stěžovatele pominuly fakt, že potvrzení o ubytování podepsal v souladu s bodem 3 písm. d) výzvy oprávněný uživatel bytu, totiž dcera jeho vlastníků, paní A. B., která má na uvedené adrese trvalé bydliště. Tato podepsala potvrzení z titulu člena domácnosti, nikoli z titulu zmocnění.

[11] Dokumenty specifikované ve výzvě správního orgánu I. stupně stěžovatel ve stanovené lhůtě předložil. Po seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí nabyl dojmu, že správní orgán I. stupně vyžaduje doručení úředně ověřené kopie potvrzení o ubytování s plnou mocí. Protokol o nahlížení do správního spisu obsahuje mimo jiné záznam o tom, že stěžovatel do 10 dnů doručí novou smlouvu o ubytování. Stěžovatel nerozporuje, že protokol podepsal, avšak zmíněný příslib do něj sám nezaznamenal. Nelze důkazně prokázat, jak konkrétně byl stěžovatel poučen správním orgánem I. stupně.

[12] Stěžovatel považuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný, neboť se krajský soud (jakož i žalovaná) dostatečně nezabýval rozsahem poučení. Rovněž se krajský soud dostatečně nevyjádřil k námitce ohledně změny výroku prvostupňového rozhodnutí. Podle stěžovatele byl původní výrok správního orgánu I. stupně přílehavý, neboť doklady předložil (byť neměly požadované náležitosti s ohledem na kvalitu poučení žalované). Pokud by nebyl předložen žádný doklad o zajištění ubytování, jak evokuje výrok žalované, bylo by namíste správní řízení zastavit v souladu s § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu.

[13] Stěžovatel je i nadále přesvědčen, že mu bylo žalovanou kladeno k tíži, že byl v odvolacím řízení zastoupen advokátem, což dovozuje z formulace „ostatně tak učinil až v odvolacím řízení“, která se vztahuje právě k právnímu zastoupení stěžovatele. Vzhledem k tomu, že na pracovištích žalované je cizincům doporučováno, aby své záležitosti řešili sami, měly by správní orgány poskytovat součinnost ve větší míře.

[14] Žalovaná podle stěžovatele nepostupovala v souladu s § 50 odst. 3 a § 3 správního řádu, neboť správní řád obecně ukládá správním orgánům povinnost opatřit podklady pro vydání rozhodnutí. Žalovaná nepřistoupila k provedení důkazu v podobě výslechu svědka, a to

osoby oprávněné užívat byt. Stěžovatel se domnívá, že v jeho případě je namístě odchylka od obecně platné zásady materiální pravdy.

[15] Za stavu, kdy stěžovatel společně s odvoláním doložil požadovaný doklad ve smyslu § 31 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, byl dán důvod pro zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

[16] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že stěžovatel uplatňuje v kasační stížnosti obdobné námitky jako v předcházejících řízeních, a proto odkazuje na své rozhodnutí i napadený rozsudek. Dodává, že jí není známo, že by paní A. B. podepsala doklad o zajištění ubytování z titulu člena domácnosti. Nadto toto tvrzení nebylo stěžovatelem dříve uplatněno.

[17] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátkou podle § 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[18] V první řadě se Nejvyšší správní soud vyjádří k námitkám stěžovatele, že (i) doklad o zajištění ubytování ve smyslu § 31 odst. 5 zákona o pobytu cizinců podepsal oprávněný uživatel bytu, tedy dcera jeho vlastníků; (ii) do protokolu o nahlížení do spisu stěžovatel osobně nezaznamenal, že doručí novou smlouvu o ubytování; (iii) jestliže nebyl doručen doklad o zajištění ubytování podle změněného výroku správního orgánu I. stupně, bylo by namístě zastavení řízení o žádosti stěžovatele, (iv) žalovaná pochybila, jestliže neprovedla důkaz svědeckou výpovědí, a (v) nelze důkazně prokázat, jak byl stěžovatel správním orgánem I. stupně poučen. Z pohledu projednávané věci je totiž podstatné, že stěžovatel nenamítal nesprávnost posouzení uvedených otázek správními orgány či existenci procesních deficitů v žalobě, jakkoli je evidentní, že mu v tom nic nebránilo. Uplatnění takových námitek až v řízení o kasační stížnosti je pak nepřípustné, jak vyplývá z § 104 odst. 4 s. ř. s. Z tohoto důvodu se Nejvyšší správní soud nemohl výše uvedenými kasačními námitkami věcně zabývat.

[19] Následně se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, jinak by ji odmítl jako nepřijatelnou (§ 104a odst. 1 s. ř. s. a čl. II zákona č. 77/2021 Sb.). Vymezením neurčitého právního pojmu „podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele“ se již Nejvyšší správní soud zabýval při výkladu ustanovení § 104a s. ř. s. ve znění účinném do 31. 3. 2021 (viz usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS). Novelou soudního řádu správního provedenou zákonem č. 77/2021 Sb. byl s účinností od 1. 4. 2021 rozšířen okruh případů, při jejichž přezkumu Nejvyšší správní soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti. Nově se nejedná jen o věci azylu, resp. o věci mezinárodní ochrany, nýbrž o všechny věci, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce. Tato změna nezakládá žádný rozumný důvod měnit kritéria přijatelnosti kasační stížnosti (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-27).

pokračování

[20] Při rozhodování o nepřijatelnosti kasační stížnosti proto Nejvyšší správní soud i nadále vychází z judikatorně ustálených kritérií (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, bod 52), jež pramení ze závěrů usnesení ve věci sp. zn. 1 Azs 13/2006. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[21] Přijatelnost kasační stížnosti spatřuje stěžovatel v tom, že tato podstatně překračuje jeho zájmy, neboť se týká základní činnosti správního orgánu na úseku pobytových oprávnění cizinců. V posuzované věci Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele přijatelnou neshledal. Pokud by přisvědčil tvrzení stěžovatele, byla by nutně přijatelná každá kasační stížnost ve věci týkající se pobytových oprávnění cizinců, což by bylo v rozporu se samotným účelem institutu nepřijatelnosti.

[22] Z projednatelných námitek se Nejvyšší správní soud zabýval předně nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Podle konstantní judikatury se za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považuje především rozhodnutí, v němž nebyly vypořádány všechny žalobní námitky; dále rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč právní argumentaci účastníka řízení soud považoval za nedůvodnou a proč žalobní námitky považoval za liché, mylné či vyvrácené; rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jak byla naplněna zákonná kritéria, případně by nepřezkoumatelnost rozhodnutí byla dána tehdy, pokud by z rozhodnutí nebylo zřejmé, které podklady byly vzaty v úvahu a proč (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, č. 1389/2007 Sb. NSS, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, č. 1119/2007 Sb. NSS, a ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, č. 386/2004 Sb. NSS).

[23] Stěžovatel k namítané nepřezkoumatelnosti konkrétně uvádí, že se krajský soud dostatečně nezabýval rozsahem poučení obsaženým ve výzvě k odstranění vad žádosti. Nejvyšší správní soud však shledal, že krajský soud se uvedenou otázkou podrobně zabýval, a to konkrétně v odstavcích 36. až 45. napadeného rozsudku. Dále stěžovatel tvrdí, že se krajský soud dostatečně nevyjádřil k žalobní námitce ohledně změny výroku prvostupňového rozhodnutí. Jeho argumentace byla postavena na tom, že předložil požadované dokumenty, a to s ohledem na kvalitu poučení. Právě touto otázkou se však krajský soud zabýval ve výše uvedených odstavcích napadeného rozsudku. Vypořádání předmětných námitek považuje Nejvyšší správní soud vzhledem k žalobní argumentaci za dostatečné i přezkoumatelné a shledává takovým i celý napadený rozsudek. Z jeho

odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Nejvyšší správní soud dodává, že pouhý nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, a ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163). Nepřezkoumatelnost není ani projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35). Touto vadou však napadený rozsudek z uvedených důvodů netrpí.

[24] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou týkající se doložení nového dokumentu o zajištění ubytování společně s podáním odvolání, který podle stěžovatele představoval důvod ke zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně. S touto námitkou se krajský soud vypořádal v odstavci 46. napadeného rozsudku, přičemž odkázal i na přílehlavou judikaturu Nejvyššího správního soudu. V kasační stížnosti příslušnou argumentaci stěžovatel v reakci na její vypořádání krajským soudem nijak nerozvinul. Nejvyšší správní soud se s jejím vypořádáním krajským soudem ztotožňuje a pro stručnost na ně odkazuje, neboť jeho úkolem není opakovat jednou správně vyřčené (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2021, č. j. 7 As 253/2019-26). Shrnuje, že podle § 82 odst. 4 správního řádu přihlédne správní orgán k novým skutečnostem a návrhům na provedení nových důkazů v rámci odvolacího řízení pouze za předpokladu, že účastník řízení nemohl uplatnit tyto skutečnosti či důkazy dříve. Učinit úkon společně s odvoláním může účastník, namítá-li, že mu nebylo v prvostupňovém řízení umožněno tento úkon učinit. To však nebyl případ stěžovatele, který byl správním orgánem I. stupně vyzván k odstranění vad žádosti. Nadto stěžovatel v odvolání netvrdil okolnosti, které by mu znemožňovaly předložit požadovaný dokument již v řízení před správním orgánem I. stupně.

[25] Obdobně stěžovatel v kasační stížnosti oproti žalobě nerozvádí zásadně ani argumentaci ohledně toho, že mu bylo žalovanou kladeno k tíži zastoupení advokátem v odvolacím řízení. Také v souvislosti s touto otázkou se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s argumentací krajského soudu v odstavci 47 napadeného rozsudku. Z obsahu správního spisu, respektive z odůvodnění rozhodnutí žalované nevyplývá nic, co by tvrzení stěžovatele nasvědčovalo. K tomu Nejvyšší správní soud pouze dodává, že formulací „*ostatně tak učinil, až v odvolacím řízení*“, na niž stěžovatel odkazuje, žalovaná pouze konstatovala fakt, že se stěžovatel nechal zastoupit advokátem až v odvolacím řízení. K tomu dále žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí uvedla, že je právem stěžovatele zvolit si zástupce a je pouze na něm, kým a v jakém rozsahu se nechá zastupovat (viz str. 7 rozhodnutí žalované). Žalovanou zvolená formulace nijak nenasvědčuje tomu, že by kladla právní zastoupení k tíži stěžovatele.

[26] To platí i o námitce ohledně porušení § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu. Krajský soud v odstavci 40 napadeného rozsudku s odkazem na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedl, že v řízení o žádosti leží primární povinnost jednat aktivně na žadateli, nikoli na správním orgánu. Výhradně v zájmu žadatele o pobytové oprávnění je, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny podklady potřebné ke kladnému vyřízení své žádosti. Ani tyto závěry krajského soudu stěžovatel kvalifikovaným způsobem

pokračování

nezpochybňuje. Výzvou k odstranění vad žádosti podle § 45 odst. 2 správního řádu naplnil správní orgán I. stupně zákonné a judikatorní požadavky na poskytnutí součinnosti ve vztahu k vyřízení žádosti stěžovatele.

[27] Následně Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení kasační námitky týkající se předložení dokladu o zajištění ubytování v intencích § 31 zákona o pobytu cizinců. Krajský soud se touto otázkou nezabýval, neboť jak konstatoval v odstavci 42 napadeného rozsudku, není sporu o tom, že stěžovatel nepředložil doklad o zajištění ubytování ve smyslu § 31 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, což vyplývá ze správního spisu a z podání účastníků řízení. S tímto závěrem Nejvyšší správní soud souhlasí. Stěžovatel v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně sice tvrdil, že doložil potvrzení mající zákonem předepsané náležitosti (ačkoli toto tvrzení blíže nerozváděl), avšak v doplnění odvolání připustil, že zaměnil institut úředního ověření listiny (vidimaci) s úředně ověřeným podpisem (legalizací), čímž negoval své předchozí tvrzení. Na tomto tvrzení se ostatně zakládala také žalobní argumentace stěžovatele. Uvedený nedostatek se stěžovatel snažil zhojit v odvolacím řízení, v němž doložil potvrzení již opatřené úředně ověřeným podpisem. Krajský soud tedy dospěl ke správnému závěru, že spornou otázkou v projednávané věci je kvalita a informační hodnota poučení správního orgánu I. stupně.

[28] S ohledem na výše uvedené se tedy Nejvyšší správní soud zaměřil na samotné poučení správního orgánu I. stupně. Ve výzvě k odstranění vad žádosti v bodě 3) popsal správní orgán I. stupně náležitosti dokladu o zajištění ubytování ve smyslu § 31 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, konkrétně v odst. 3. uvedl následující: *„písemné potvrzení oprávněné osoby (zejména vlastníka či nájemce) s úředně ověřeným podpisem o souhlasu s ubytováním cizince - úřední ověření se nevyžaduje, podepíše-li oprávněná osoba souhlas před pověřeným zaměstnancem ministerstva vnitra, nebo pokud je potvrzení podáváno elektronicky a je podepsáno uznávaným elektronickým podpisem, nebo je-li dodáno prostřednictvím datové schránky poskytovatele ubytování“*. Ke zmocnění v písm. d) téhož ustanovení uvedl, že *„pokud potvrzení o zajištění ubytování nepodepisuje přímo vlastník nebo oprávněný uživatel bytu nebo domu, ale zmocní k podpisu potvrzení jinou osobu, musí být toto zmocnění v řízení rovněž doloženo a podpis vlastníka nebo oprávněného uživatele bytu nebo domu na takové plné moci musí být úředně ověřen“*.

[29] Z uvedené formulace jasně vyplývá požadavek úředně ověřeného podpisu oprávněné osoby na samotné listině. Kdo je oprávněnou osobou, vypočetl správní orgán I. stupně záměrně demonstrativně, přičemž je evidentní, že podepisuje-li za vlastníka nemovitosti listinu zmocněnec (jako osoba oprávněná podepsat předmětné potvrzení), musí být i jeho podpis úředně ověřen. Žalovaná rovněž negativním výčtem jasně vymezila situace, kdy se úředně ověřený podpis oprávněné osoby na předmětném dokladu nevyžaduje, jak ostatně konstatoval i krajský soud v odstavci 43 napadeného rozsudku. Výše citovaná pasáž výzvy vůbec nezmiňuje možnost doložení úředně ověřené kopie dokladu o zajištění ubytování, a proto není Nejvyššímu správnímu soudu zřejmé, proč stěžovatel zaměnil formu ověření, jak již bylo popsáno v odstavci [27] tohoto usnesení, a z čeho tedy dovozuje, že daná formulace umožňuje dvojí výklad. Stěžovatel k tomu ostatně nic konkrétnějšího netvrdí. K judikatorním východiskům, z nichž krajský soud vycházel při posouzení náležitostí a přiměřenosti poučení žalované, uvádí stěžovatel pouze to, že se jedná o rozsudky, kterými

byly kasační námitky shledány jako nedůvodné, což ale nesvědčí o jejich nesprávnosti či nepřiléhavosti k nyní projednávané věci.

[30] Lze souhlasit i se závěrem krajského soudu, vysloveným v odstavci 44 napadeného rozsudku, že správní orgán I. stupně v protokolu o nahlížení do spisu ze dne 28. 2. 2023 stěžovatele upozornil, že bude vycházet mimo jiné z úředně ověřené kopie potvrzení o zajištění ubytování, z níž není ověřovací doložka úředně ověřeného podpisu patrná. V reakci na tuto skutečnost stěžovatel přislíbil doručení nové smlouvy, což potvrdil svým podpisem protokolu, načež smlouvu správnímu orgánu I. stupně skutečně zaslal (ačkoli ani tentokrát neměla požadované náležitosti). V souladu s ustálenou judikaturou přihlédl krajský soud také k osobním poměrům stěžovatele, totiž k tomu, že v České republice studoval na vysoké škole v českém jazyce, nevyužil možnosti požádat o tlumočníka a v minulosti již musel příslušný doklad předložit. Proti těmto závěrům krajského soudu ostatně stěžovatel v kasační stížnosti nebrojí. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně ve výzvě jednoznačně a srozumitelně vymezil požadavky na podobu dokladu o zajištění ubytování, a stěžovatele tak přiměřeně poučil.

[31] S ohledem na shora uvedené skutečnosti lze konstatovat, že krajský soud věc posoudil zcela v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů a nedopustil se ani pochybení při výkladu hmotného či procesního práva. Jeho rozsudek byl založen na dostatečně zjištěném skutkovém stavu věci a byl zároveň přesvědčivě odůvodněn. Nejvyšší správní soud proto podle § 104a odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[32] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, a proto mu nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů její běžné úřední činnosti. Proto Nejvyšší správní soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. ledna 2024

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu